

УДК 347.9 (477)

DOI: <http://dx.doi.org/10.18524/2411-2054.2019.36.184869>

М. В. Мурзенко, суддя
Малиновський районний суд м. Одеси
вул. В. Стуса, 1а, Одеса, 65033, Україна
e-mail: m.murzenko@gmail.com

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ЗУСТРІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРИ РОЗГЛЯДІ ЗАЯВ ПРО АРЕШТ МОРСЬКОГО СУДНА НА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ В ПОРЯДКУ ЦИВІЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА

Стаття присвячена дослідженню особливостей та проблемних питань застосування зустрічного забезпечення при розгляді заяв про арешт морського судна на забезпечення позову в порядку цивільного судочинства. Проаналізовано практику місцевих судів в контексті дотримання основних засад цивільного судочинства та положень Міжнародної конвенції з уніфікації деяких правил щодо накладення арешту на морські судна 1952 р., виявлено проблемні питання застосування зустрічного забезпечення при розгляді відповідних заяв, сформульовано висновки та рекомендації щодо вдосконалення цивільного процесуального законодавства, та практичного застосування норм що регулюють забезпечення позову шляхом накладення арешту на морське судно.

Ключові слова: зустрічне забезпечення, забезпечення позову, арешт морського судна, морська вимога.

Постановка проблеми. З внесенням змін до Цивільного процесуального кодексу України шляхом викладення його в новій редакції відповідно до Закону України № 2147-VIII від 03.10.2017 року, кодекс було доповнено нормами щодо зустрічного забезпечення у разі вжиття судом заходів забезпечення позову за заявою позивача по справі. Також більш детально було урегульовано питання забезпечення позову шляхом накладення арешту на морське судно. Визначивши в ч. 3 ст.150 ЦПК України, що критерій співмірності з заявленими позивачем вимогами не застосовується у разі вжиття заходів забезпечення позову шляхом арешту морського судна, що здійснюється для забезпечення морської вимоги, законодавець не визначив в цьому контексті особливостей застосування зустрічного забезпечення.

Аналіз судової практики свідчить про відсутність однакового підходу щодо застосування зустрічного забезпечення при розгляді судами заяв про забезпечення позову шляхом накладення арешту на морське судно.

Конституційний Суд України у Рішенні від 22 вересня 2005 року N 5-рп/2005 вказав, що із конституційних принципів рівності і справедливості випливає вимога визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі (абзац другий підпункту 5.4 пункту 5 мотивувальної частини) [1].

Таким чином, необхідним є визначення особливостей застосування зустрічного забезпечення при вжитті заходів забезпечення позову у вигляді арешту морського судна на забезпечення морської вимоги та відображення їх в відповідному процесуальному законодавстві.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика зустрічного забезпечення досліджувалась в роботах Є. В. Васковського, В. В. Яркова, проблеми застосування зустрічного забезпечення також досліджувались Н. С. Алексєєвою, М. Б. Гарієвською, Д. Д. Луспеником, О. Ю. Одосій, С. Я. Фурсою, О. А. Шуриним та ін.

Проте комплексне дослідження особливостей застосування зустрічного забезпечення у зв'язку із накладеннями арешту на морське судно для забезпечення морської ви-

моги в цивільному процесі дотепер не проводилось, що зумовлено відносною новизною відповідних процесуальних норм та відносно невеликою кількістю справ, забезпечення позову у яких здійснюється шляхом накладення арешту на морські судна.

Метою статті є здійснення аналізу норм цивільного процесуального законодавства, що регулюють витання зустрічного забезпечення в контексті його застосування у разі вжиття судом заходів забезпечення позову у вигляді накладення арешту на морське судно, аналіз практики місцевих судів в контексті дотримання основних засад цивільного судочинства та положень Міжнародної конвенції з уніфікації деяких правил щодо накладення арешту на морські судна 1952 р., виявлення проблем застосування зустрічного забезпечення при розгляді відповідних заяв, формулювання висновків та рекомендацій щодо вдосконалення цивільного процесуального законодавства, та практичного застосування норм що регулюють забезпечення позову шляхом накладення арешту на морське судно.

Виклад основного матеріалу. Інститут зустрічного забезпечення не слід вважати абсолютною новелою українського цивільного процесуального законодавства. Слід зазначити, що ч. 4 ст. 153 ЦПК України в редакції, що діяла до 15.12.2017 року передбачала право суду, допускаючи забезпечення позову, вимагати від позивача забезпечити його вимогу заставою, достатньою для того, щоб запобігти зловживанню забезпеченням позову, яка вноситься на депозитний рахунок суду з визначенням розміру такої застави судом з урахуванням обставин справи, але не більше ціни позову.

Таким чином, до набрання чинності новою редакцією Цивільного процесуального кодексу України, застосування зустрічного забезпечення у всіх випадках було правом, а не обов'язком суду, могло застосовуватись виключно одночасно із забезпеченням позову у вигляді грошової застави, її розмір був обмежений ціною позову.

Аналіз практики застосування зазначеної норми свідчить, що зустрічне забезпечення носило скоріше характер винятку та, у більшості випадків, в ухвалах про його застосування відсутнє належне мотивування визначення суми застави.

Так, ухвалою Цурюпинського районного суду Херсонської області від 31 травня 2017 року по справі 664/1059/17 задоволено заяву позивача про забезпечення позову про стягнення боргу в сумі 1675671, 20 грн. шляхом накладення арешту на нерухоме майно. Визначаючи суму застави, суд зазначив, що у зв'язку з розглядом заяви про забезпечення позову без відповідача, неможливістю надання ним доказів на час розгляду заяви про забезпечення позову про виконання ним своїх зобов'язань, суд вважає за необхідне встановити заставу в розмірі 50000, 00 гривень [2].

Ухвалою Хмільницького міськрайонного суду у Вінницькій області від 10 жовтня 2017 року по справі № 149/2169/17 при розгляді заяви позивача про забезпечення позову про усунення перешкод у володінні і користуванні земельними ділянками, шляхом звільнення від посівів сільськогосподарської культури (кукурудзи), витребування земельних ділянок із незаконного володіння та користування і відшкодування заподіяних збитків в сумі 215424 грн. 76 коп., судом накладено арешт на посів кукурудзи, визначено заставу для позивача в розмірі 200 000 грн. з метою запобігання зловживанням забезпеченням позову без зазначення, в чому саме може полягати таке зловживання й чому суд визначив заставу саме в такій сумі [3].

Ухвалою Ужгородського міжрайонного суду Закарпатської області від 28 вересня 2016 року по справі № 308/8263/16-ц відмовлено в задоволенні заяви відповідача про забезпечення заставою заходів забезпечення позову у зв'язку із немайновим характером спору та з огляду на те, що відповідне питання може бути вирішено лише одночасно із вжиттям відповідних заходів забезпечення позову [4].

З набранням чинності 15 грудня 2017 року новою редакцією Цивільного процесуального кодексу України, підхід законодавця до зустрічного забезпечення докорінно був змінений: вирішення питання про зустрічне забезпечення при розгляді судом заяви про забезпечення позову є обов'язковим (ч. 7 ст. 153 ЦПК України), подання пропозицій щодо зустрічного забезпечення є обов'язком позивача (п.6 ч. 1 ст. 151 ЦПК України),

розширено перелік видів зустрічного забезпечення (ч. 4 ст. 154 ЦПК України), розгляд питання про застосування зустрічного забезпечення можливий за заявою відповідача, поданою після вжиття заходів забезпечення позову (ч.6 ст. 154 ЦПК України) [5].

Таким чином, основним завданням зустрічного забезпечення, є захист інтересів відповідача від збитків, що можуть бути завдані забезпеченням позову у разі, якщо матеріальні вимоги позивача будуть відхилені судом при розгляді справи по суті.

На думку Д. Д. Луспеника, зустрічне забезпечення спрямоване на збереження *status-quo* між сторонами до ухвалення остаточного рішення суду та його застосування стимулюватиме сторони до примирення [6].

О. А. Шурин зазначає, що зустрічне забезпечення також є певним балансом прав та інтересів сторін судового процесу, запровадженого з метою забезпечення принципу їхньої процесуальної рівності [7].

При розгляді судом заяв про забезпечення позову шляхом накладення арешту на морське судно застосування зустрічного забезпечення вимагає врахування певних особливостей, що притаманні даному виду забезпечення позову й відрізняють його від накладення арешту на інші види майна.

По-перше, об'єктом арешту може бути лише морське судно, тобто таке, яке за своїми технічними характеристиками придатне і в установленому порядку допущене до експлуатації в цілях судноплавства по морських водних шляхах. Річкові та інші судна, що не мають права здійснювати судноплавство морськими шляхами, не мають імунітету проти здійснення арешту за будь-якою іншою вимогою, не віднесеною до категорії морських.

По-друге, таке судно може бути заарештовано лише за морською вимогою, перелік яких наведений в ст. 1 Міжнародної конвенції з уніфікації деяких правил щодо накладення арешту на морські судна 1952 р. В усіх інших випадках накладення арешту на морське судно не допускається.

Слід відзначити, що перелік морських вимог, що міститься в Міжнародній конвенції про арешт суден 1999 року дещо відрізняється від наведеного, проте, оскільки Україна приєдналась саме до Міжнародної конвенції з уніфікації деяких правил щодо накладення арешту на морські судна 1952 р., при визначенні, чи відноситься вимога до морських, слід виходити виключно з її положень.

По-третє, в силу ст. 5 вказаної Конвенції, зміна заходу забезпечення позову у разі надання застави (внесення коштів в депозит суду) або іншого виду забезпечення є не правом, а обов'язком суду [8].

Більшість вимог, віднесених до категорії морських, носить грошовий характер, тому, на відміну від інших заходів забезпечення позову, вимагаючи накладення арешту на морське судно, у більшості випадків позивач прагне отримати певні фінансові гарантії, й не має на меті затримання судна аж до набрання законної сили судовим рішенням по суті вимог.

Загальноприйнятою в світі є практика, за якою у разі накладення судом арешту на морське судно, судовласник з метою його звільнення надає суду банківську гарантію або гарантію клубу взаємного страхування (P&I) з метою звільнення судна з-під арешту.

Проте слід звернути увагу, що за українським законодавством в силу положень ч. 4 ст. 156 ЦПК України відповідач є обмеженим у виборі заходів альтернативного забезпечення позову, оскільки вказана норма передбачає лише можливість внесення коштів в депозит суду або надання банківської гарантії, що не відповідає зазначеній міжнародній практиці.

При цьому, відповідно до ч. 3 ст. 5 Конвенції, прохання про зняття арешту під таке забезпечення не може тлумачитися ані як визнання відповідальності, ані як відмова від використання законного обмеження відповідальності власника судна.

Натомість, відповідно до п. 1) ч. 4 ст. 154 ЦПК України, якщо позивач з поважних причин не має можливості внести відповідну суму зустрічного забезпечення, таке забезпечення також може бути здійснено шляхом надання гарантії банку, поруки або іншого

фінансового забезпечення на визначену судом суму та від погодженої судом особи, щодо фінансової спроможності якої суд не має сумнівів.

На нашу думку, з метою забезпечення принципу процесуальної рівності сторін, доцільно було б внести відповідні зміни до ст. 156 ЦПК України, надавши можливість відповідачу також в якості альтернативи надавати поруку або інше фінансове забезпечення від осіб, щодо фінансової спроможності яких суд не має сумнівів.

Слід зазначити, що ЦПК України не містить особливостей застосування зустрічного забезпечення у разі вжиття судом заходів забезпечення позову у вигляді арешту морського судна.

Таким чином, зустрічне забезпечення в таких випадках застосовується судом, виходячи з загальних правил, встановлених ст. 154-155 ЦПК України:

- застосування зустрічного забезпечення є правом, а не обов'язком суду, крім випадків, визначених ч. 3 ст. 154 ЦПК України;
- заходи зустрічного забезпечення позову мають бути співмірними із заходами забезпечення позову, застосованими судом, та розміром збитків, яких може зазнати відповідач у зв'язку із забезпеченням позову.

В судовій практиці арешт судна в порядку забезпечення позову застосовується найчастіше за вимогами про виплату заробітної плати. При цьому на момент винесення ухвал про накладення арешту, у суду, як правило, відсутні належні, допустимі та достатні докази розміру збитків, що можуть бути завдані арештом, що призводить до визначення суми зустрічного забезпечення фактично виходячи з обгрунтованих припущень щодо їх розміру.

Так, ухвалою Ренійського суду Одеської області від 18 травня 2018 року по справі № 510/606/18, накладено арешт на судно іноземного судовласника «Мамба Бі» за позовами фізичних осіб про стягнення заборгованості з виплати заробітної плати.

Обгрутовуючи необхідність застосування зустрічного забезпечення, суд зазначив наступне: «... суд допускає, що за період знаходження в акваторії Ренійського морського порту Судно може потребувати ремонту (фарбування, відбування іржи від корпусу, відновлення вантажної марки та осадки корпусу Судна) та інші види ремонтних робіт з обслуговування Судна, які мають здійснюватися для збереження Судна у стані придатному для виконання рейсів з перевезення вантажів, у зв'язку з чим суд приходить до висновку про необхідність застосування зустрічного забезпечення у розмірі 5 % від ціни позову, що складає 151054,07 грн. 18 коп.» [9].

У деяких випадках, вирішуючи питання про накладення арешту на судно, суд не застосовує зустрічне забезпечення, при цьому не наводячи мотиви такого рішення (наприклад див. ухвалу Заводського районного суду м. Миколаєва від 06.08.2018 року по справі № 487/5038/18) [10].

Враховуючи викладене, доходимо висновку, що застосування зустрічного забезпечення на стадії прийняття рішення про забезпечення позову шляхом арешту морського судна не є доцільним з огляду на відсутність достовірних відомостей про розмір збитків, що можуть бути завдані позивачу такими заходами забезпечення.

При цьому, в силу положень ч. 6 ст. 154 ЦПК України, позивач не позбавлений можливості заявити відповідне клопотання після вжиття заходів забезпечення позову, надавши суду відповідні докази.

Такими доказами можуть бути, зокрема, довідки про розмір портових зборів, що сплачуються за час знаходження судна в порту, про вартість утримання судна (розмір плати екіпажу, вартість його харчування, забезпечення судна електрикою, тощо).

Слід відзначити, що сума можливих збитків судовласника внаслідок арешту судна може дорівнювати іноді десяткам тисяч доларів США на добу, що часто перевищує суму позову.

І якщо, у разі розгляду судом заяви про арешт судна вимоги співмірності із заявленими вимогами не застосовуються (ч. 3 ст. 150 ЦПК України), то при розгляді питання про зустрічне забезпечення суд має такі вимоги враховувати.

Слід зазначити, що такий підхід не в повній мірі відповідає принципу справедливості, закріпленому в ч. 1 ст. 2 ЦПК України, оскільки у разі заявлення до судновласника вимог про стягнення заробітної плати або про відшкодування шкоди, завданої ушкодженням здоров'я або смертю, позивач не в змозі покрити суму зустрічного забезпечення, яку суд має визначити з урахуванням вартості утримання судна. При цьому, в силу положень п. 2) ч. 3 ст. 154 ЦПК України, у разі надання позивачем відповідних доказів майнового стану відповідача, застосування зустрічного забезпечення є не правом, а обов'язком суду.

На неухильному дотриманні зазначених положень процесуального закону наголошує й Верховний суд, зокрема, в постанові від 10 квітня 2019 року по справі № 753/2380/18 [11].

За таких обставин, на нашу думку, є доцільним внесення відповідних змін до процесуального законодавства, які б закріпили право суду не застосовувати зустрічне забезпечення у разі вжиття заходів забезпечення позову у вигляді арешту морського судна на забезпечення позовних вимог, за вимогами до судновласника про стягнення заробітної плати та відшкодування шкоди, завданої ушкодженням здоров'я або смертю.

Висновки і пропозиції. Таким чином, в результаті проведеного дослідження доходимо висновку про існування певних особливостей, що зумовлюють проблеми застосування зустрічного забезпечення у разі вжиття судом заходів забезпечення позову у вигляді накладення арешту на морське судно, якими є:

- відсутність у суду достовірних відомостей про можливі збитки відповідача внаслідок арешту морського судна в порядку вжиття заходів забезпечення позову на час розгляду заяви про вжиття таких заходів;
- неспівмірність розміру збитків судновласника внаслідок арешту морського судна та суми позовних вимог;
- неспроможність позивачів у справах про стягнення заробітної плати та відшкодування шкоди, завданої ушкодженням здоров'я або смертю в силу свого майнового стану внести зустрічне забезпечення у разі визначення його судом у розмірі вартості витрат на утримання судна на період розгляду справи.

Враховуючи викладене, вважаємо за доцільне не застосовувати зустрічне забезпечення на стадії вжиття заходів забезпечення позову шляхом накладення арешту на морське судно, що не позбавляє відповідача звернутись з відповідним клопотанням в майбутньому.

Також вбачається за доцільне внесення наступних змін до цивільного процесуального законодавства:

1) викласти ч. 5 ст. 154 ЦПК України в наступній редакції:

«Розмір зустрічного забезпечення визначається судом з урахуванням обставин справи. Заходи зустрічного забезпечення позову, мають бути співмірними із заходами забезпечення позову, застосованими судом, та розміром збитків, яких може зазнати відповідач у зв'язку із забезпеченням позову. У разі вжиття судом заходів забезпечення позову, передбачених п. 9) ч. 1 ст. 150 ЦПК України, вимоги щодо співмірності заходів зустрічного забезпечення, а також положення ч. 3 цієї статті, не застосовуються»;

2) викласти ч. 4 ст. 156 ЦПК України в наступній редакції:

«У разі вжиття судом заходів забезпечення позову про стягнення грошової суми відповідач (інша особа) може за своєю ініціативою забезпечити позов шляхом внесення на депозитний рахунок суду грошових коштів у розмірі вимог позивача, надання гарантії банку, поруки або іншого фінансового забезпечення на таку суму».

Внесення відповідних змін, на нашу думку, зробить цивільне процесуальне законодавство України більш збалансованим та таким, що відповідає вимогам якості закону в розумінні Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод.

Список використаної літератури

1. Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 по справі № 1-17/2005// Офіційний вісник України. – 2005 р. – № 39 – Ст. 2490.
2. Ухвала Цюрупинського районного суду Херсонської області від 31 травня 2017 року по справі 664/1059/17 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/66841917>.
3. Ухвала Хмельницького міськрайонного суду у Вінницькій області від 10 жовтня 2017 року по справі № 149/2169/17 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/69451626>.
4. Ухвала Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області від 28 вересня 2016 року по справі № 308/8263/16-ц [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/61604838>.
5. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004. № 1618-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – №40. – Ст. 492.
6. Луспенник Д. Д. Зустрічне забезпечення. Кілька складних питань щодо застосування нового інституту, з якими стикнуться судді. [Електронний ресурс] // Закон і Бізнес. – № 34. – 2017. – Режим доступу до журналу: https://zib.com.ua/ua/print/130073-kilka_skladnih_pitan_schodo_zastosuvannya_zustrichnogo_zabez.html.
7. Шурина О. А. Інститут забезпечення позову: теоретичні та практичні проблеми реалізації. [Електронний ресурс] // Прикарпатський юридичний вісник. – № 1. – 2018. – Режим доступу до журналу: http://www.pjv.nuoua.od.ua/v1_2018/42.pdf.
8. Міжнародна конвенція з уніфікації деяких правил щодо накладення арешту на морські судна від 10 травня 1952 року// Офіційний вісник України. – 2012 р. – № 37 – Ст. 1415.
9. Ухвала Ренійського суду Одеської області від 18 травня 2018 року по справі № 510/606/18 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74078305>.
10. Ухвала Заводського районного суду м. Миколаєва від 06.08.2018 року по справі № 487/5038/18 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/75731098>.
11. Постанова Верховного суду від 10 квітня 2019 року по справі № 753/2380/18 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/81288258>.

References

1. Decision of the Constitutional Court of Ukraine no. 5-rp/2005 as of September 22, case # 1-17/2005 // Official Journal of Ukraine. – 2005. – № 39 – art. 2490;.
2. Ruling of Tsurypinsk district court of Kherson Region dated 2017, May 31, case № 664/1059/17 [Internet resource] // United state register of court decisions. – Access mode: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/66841917>
3. Ruling of Hmilnyk city-district court of Vinnitsa Region dated 2017, September 10, case № 149/2169/17 [Internet resource] // United state register of court decisions. – Access mode: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/69451626>;
4. Ruling of Uzhgorod city-district court of Transcarpathian Region dated 2016, September 28, case № 308/8263/16 [Internet resource] // United state register of court decisions. – Access mode: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/61604838>;
5. Civil procedural code of Ukraine (2004, March 18) Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].
6. Luspennyk D. D. (2017) Counterpart security. A few difficult questions about applying a new institute that judges will face: Zakon I biznes, 34 Retrieved from: https://zib.com.ua/ua/print/130073-kilka_skladnih_pitan_schodo_zastosuvannya_zustrichnogo_zabez.html;
7. Shurin O.A. (2018) Lawsuit Institute: Theoretical and Practical Problems of Implementation: Prykarpatskyi yurydychnyi visnyk, 1. Retrieved from: http://www.pjv.nuoua.od.ua/v1_2018/42.pdf;
8. International Convention Relating to the Arrest of Sea-Going Ships dated (2012) Ofitsiynyi visnyk Ukrainy. Official Journal of Ukraine, 37. [in Ukrainian].
9. Ruling of Reny district court of Odessa Region dated 2018, May 18, case № 510/606/18. United state register of court decisions. Retrieved from: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74078305>;
10. Ruling of Zavodskiy district court of Mykolayiv city dated 2018, August 06, case № 487/5038/18. United state register of court decisions. Retrieved from: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/75731098>;
11. Verdict of Supreme court dated 2019, April 10, case № 753/2380/18. United state register of court decisions. Retrieved from: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/81288258>.

М. В. Мурзенко, судья
Малиновский районный суд г. Одессы
ул. В. Стуса, 1а, Одесса, 65033, Украина
e-mail: m.murzenko@gmail.com

ПРОБЛЕМНЫЕ ВОПРОСЫ ПРИМЕНЕНИЯ ВСТРЕЧНОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ ПРИ РАССМОТРЕНИИ ЗАЯВЛЕНИЙ ОБ АРЕСТЕ МОРСКОГО СУДНА В ОБЕСПЕЧЕНИЕ ИСКА В ПОРЯДКЕ ГРАЖДАНСКОГО СУДОПРОИЗВОДСТВА

Резюме

Статья посвящена исследованию особенностей и проблемных вопросов применения встречного обеспечения при рассмотрении заявлений об аресте морского судна в обеспечение иска в порядке гражданского судопроизводства. Проанализирована практика местных судов в контексте соблюдения основных принципов гражданского судопроизводства и положений Международной конвенции об унификации некоторых правил, касающихся ареста морских судов 1952 г., выявлены проблемные вопросы применения встречного обеспечения при рассмотрении соответствующих заявлений, сформулированы выводы и рекомендации относительно усовершенствования гражданского процессуального законодательства и практического применения норм, регулирующих обеспечение иска путем наложения ареста на морские суда.

Ключевые слова: встречное обеспечение, обеспечение иска, арест морского судна, морское требование.

M. V. Murzenko, Judge
of Malinovskiy District Court of Odessa
V. Stusa Street, 1a, Odessa, 65033, Ukraine
e-mail: m.murzenko@gmail.com

PECULIARITIES AND PROBLEMS OF THE APPLICATION OF COUNTERPART SECURITY IN THE CONSIDERATION OF APPLICATIONS FOR THE ARREST OF A SEAGOING VESSEL FOR SECURING A CLAIM IN CIVIL PROCEEDINGS

Summary

The article is devoted to the study of the peculiarities and problems of the application of Counterpart security in the consideration of applications for the arrest of a seagoing vessel for securing a claim in civil proceedings.

The practice of local courts is analyzed in the context of observance of the basic principles of civil justice and the provisions of the International Convention Relating to the Arrest of Sea-Going Ships dated 1952, May 10, identified the problems of the use of counterpart security in the consideration of relevant applications, formulated conclusions and recommendations for improvement of procedural law, and the practical application of the rules governing securing a claim by arresting a ship.

In connection with the changes that were made to the Civil Procedure Code of Ukraine, it was supplemented by the rules on counterclaim in the event of the court taking measures to secure a claim on the claimant's claim in the case. The issue of securing a claim by way of arrest of a ship was also settled in more detail.

The case-law analysis shows that there is no uniform approach to the use of counterpart security when considering applications for securing a claim by arresting a ship.

Therefore, it is necessary to determine the peculiarities of the use of counterpart security when taking measures to secure a claim in the form of arrest of a ship to secure a maritime claim and to reflect them in the relevant procedural legislation.

The purpose of the article is to analyze the rules of civil procedural law governing the counterpart security in the context of its application in the event of a ship arrest, analysis of local courts in the context of compliance with the basic principles of civil justice and the provisions of the International Convention Relating to the Arrest of Sea-Going Ships dated 1952, May 10, the identification of problems with the use of counterpart security in the hearings of relevant applications, formulation of conclusions and recommendations on the improvement of civil procedural law, and practical application of the rules governing the securing of a claim by arrest of a seagoing vessel.

Keywords: counterpart security, securing a claim, arrest of a seagoing vessel, sea claim.